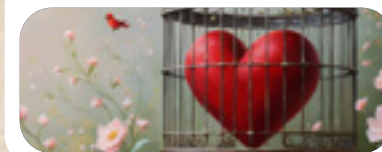

ליל שבועות
\\ הגר"ש קנייבסקי

3.

ילדים מוגנים
\\ הרב אריה לוי

6.

מינוף בנדל"ן
\\ נחום ברוק

11.

דבר העורר

וכך, לפני 3,337 שנים עמדו אבותינו בסיני:
רגליהם יחפות ומבטם קורן, שותים בצמא את דברי
משה.

הבשורה מרטיטה, עוברת בהם ברעד. עוד שלושה
ימים ישמעו את דבר הא-ל.

עוד שלושה ימים יבחר בהם לעם, יבחרו בו לאלוקים
אבל, כאן עוצר משה את לבת הרגש המתפרצת,
ומכריז:

שלושת הימים הקרובים יהיו מוגבלים, מופרשים,
אסורים. מאופקים.

וגם עם הרגש ירצה לסעור, וההתלהבות תעלה על
גדותיה – גם אז – איסור. הגבלה.

וזוהו הלימוד לדורות:

כי לפני רגעים של קדושה ורוממות והצלחה – צריך
את המעצור. את ההתכנסות. את חשבון הנפש. את
השקט הפנימי.

וככה, לדורות נקבעו 'שלושת ימי ההגבלה'. ימים של
עצירה, חשבון והתבוננות.

ובעצם, תמיד ככה: לפני אירועים מרגשים, מסעירים.
בזמני הצלחה והתרוממות – תמיד כדאי שנמצא את
הזמן שלנו עם עצמנו. לבד. להתבונן ולהישיר מבט!
זה ימשך איתנו ויתרום לנו לזמני ההצלחה!
שבוע טוב ומבורך!

להצטרפות לקבלת
המגזין לחצו כאן או
חפשו בנדרים פלוס

נכות זו גם זכות

פרסום פיקטורי

**יש לכם ילד עם אחוזי נכות?
אתם משלמים מס הכנסה?
בדקו את זכאותכם לקבל החזר-מס 6 שנים אחורנית!**

**לבדיקה חינמית ומהירה
להחזר מס לחצו כאן**

מחשבון מדעי
סייע בהחזרי מס ושירותי הנה"ח
קל להרוויח יותר

לייעוץ ולפרטים נוספים חייגו עכשיו:

053-3104242

yehudit181@gmail.com

ליל שבועות תזכורת שנתית!

רבותינו כותבים שקיימת בעולם רוח מזיקה בשם 'טבוח' שנמצאת בעולם מרגע קיומו ועד עתה. והיא נועדה להזכיר לנו בכל שנה, בערב חג השבועות, חג קבלת התורה – כי קיומו של העולם אינו מובן מאליין.

ולכן נדרשת זהירות רפואית רבה בערב השבועות שלא להינזק מאותה רוח רעה!

הביאור הוא כי העולם נברא מלכתחילה, באופן שבו מציאותו מחייבת את התורה כחלק בלתי נפרד ממנו! ואילו לא היו מקבלים בני ישראל את התורה – רוח 'טבוח' היתה טובחת את גופם ואת דמם, ואם אנו נרפה את אחיזתנו בתורה – אנו מסתכנים באבדן יכולת הקיום של העולם, והיינו הך!

וכך, מתוך התזכורת החד-שנתית הזו, שאנו מקבלים מדי שנה בערב חג השבועות – אנו ממשיכים לבית הכנסת, להיות נעורים וללמוד במשך כל הלילה משום שבאותו לימוד של ליל השבועות, כהכנה לקבלת התורה של למחרת היום – אנו מכריזים ומבהירים שאנו מודעים לגודל האחריות המוטלת על כתפינו!

אנו לא אדישים לעובדה שהעולם כולו תלוי ועומד על הבל פינו... אנו לא אדישים לכך שכל הבריאה מוטלת בסכנת כיליון וחורבן, אם לא נמלא את תפקידנו...

אנו לא אדישים, ואנו עושים את המוטל עלינו. אנו לומדים כל הלילה כולו, אנו מתכוננים כראוי לרגע הגדול – רגע קבלת התורה המחודשת בקריאת עשרת הדברות ביום חג השבועות בתפילת שחרית.

אנו מציבים לנגד עינינו את הידיעה כי "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי", ועם הצידה הזו שאספנו לדרך – אנו יוצאים לשנה נוספת של התעלות.

כי זאת יש לזכור היטב: העבודה שלנו אינה מסתיימת בליל חג השבועות... היא רק מתחילה אז!

בליל חג השבועות אנו מכריזים ומביעים את אחריותנו לתפקיד המוטל עלינו, ומשם – אנו יוצאים למלא את התפקיד הזה במשך השנה הבאה, בכדי שנוכל לחזור לחג השבועות שוב בשנה הבאה עם הסיפוק והידיעה כי אנו מקיימי עולם!

(שיחות 'נפשי חמדה')

מדור
תורני

ליקוט עצות
והדרכות

ראש הישיבה
הגאון רבי
שלמה
קניבסקי
שליט"א

ראש ישיבות
'קרית מלך'
'ותפארת ציון'

"אני רוצה שתוכיח לי במאה אחוז"

מכל סוגי האינטלקטואלים, המלומדים, הספקנים, האנשים שיש להם שאלות. הקבוצה הכי מאתגרת היא בחורי ישיבות. מדוע? כי שאלת חכם חצי תשובה, כי אדם חילוני הוא בד"כ 'שאינו יודע לשאול', הוא יכול להיות חכם ומלומד, אבל לא מכיר מספיק את האמונה כדי לדעת מה לשאול. ומשום שבחורי ישיבות לומדים כל החיים, השאלה הראשונה זה 'מנא לן', כשרואים קושיה, ישר מנסים ליישב אותה, וכששומעים תירוץ מיד חושבים איך אפשר להפריך אותו.

אחד המשפטים הכי נפוצים שאני שומע מבחורי ישיבות הוא: "אני שומע, אתה מסביר לי באופן הגיוני את האמונה שלנו, אבל האם זה מאה אחוז? איך יכול להיות שהמצווה הכי חשובה, וכל החיים שלנו, מבוססים על משהו שהוא לא מאה אחוז?, אנשים מוסרים את הנפש על משהו שהוא בסך הכל 'הגיוני'?"

התשובה שלי היא לא "אוקי, זה רק 88% אבל זה מספיק". כי הנסיון למדוד אמונה באחוזים הוא חוסר הבנה. הדיון סביב האמונה, והאמונה, הם שני דברים נפרדים שעומדים לעצמם. בדיוק כמו שאין לערבב בין 'בירורים' כדי לנהל שידוך, ובין 'נישואין'. לפני שאדם

ניגש לתהליך של אירוסין ונישואין, הוא עורך בירורים, בדיקות, פגישות, וכל המסתעף. מי שרוצה יכול לנסות לכמות את התהליך הזה באחוזים, 'בירורים' זה בסך הכל לדבר עם חבר, או איש צוות, אפשר להניח לצורך הענין ש40% ממה שהחברים אומרים זה אמת (וסליחה אם הגזמתי...), בפגישות רואים 30% ממה שצריך לראות, נניח, ולכמת באחוזים את הליך הבירורים והבדיקות. אבל האם הנישואין בנויים על כמות האחוזים הזו? כמובן שלא, ההחלטה להתחתן, והנישואין עצמם, הם החלטה ומציאות שהאדם יוצר בכל מאת האחוזים שלו. אחרי שהדיון הסתיים, הוא כבר נמצא בתוך הענין, נישואין זה משהו שכולל את כל החיים, וחייב להיות בנוי על בסיס רגשי מהותי פנימי, אימון והיסמכות וחיבור. נישואין לא ניתנים לכימות באחוזים, כי זה מצב שנכנסים אליו, יש בו רק אפס או אחד, נישואין תקינים, או חלילה נישואין מתפרקים שסופם להסתיים. אין נישואין באחוזים.

זה נכון לא רק לגבי נישואין, אלא לכל דבר שאדם עושה בחיים שלו. אדם שמשתייך למחנה פוליטי, הוא משתייך אליו בכל לבו ונפשו, הוא נפגע כשמעליבים את המנהיג, הוא בטוח שהדרך שהוא תומך בה היא זו שתציל את המדינה והאחרת מסוכנת. והנה אנשים לפעמים עוברים צד מבחינה פוליטית, ואנשים מנהלים דיונים עד שמגבשים דעה. אבל אחרי שמגבשים את הדעה, הם לא מרגישים את השקלול של האחוזים שעשו כשהם גיבשו את הדעה. והם לא מתרגשים

מדור
תורני

במחשבה
תחילה

הרב יהושע
ענבל

מ'קושיות' או בעיות שמתגלות בצד שלהם, הם פשוט שם. כי זה המשמעות של אמונה ושל דעה אנושית.

כמובן שהעובדה שאדם נמצא נפשית במקום של ההחלטה שלו, לא הופכת את ההחלטה לנכונה בהכרח. אדם יכול להיות בטוח שנישואין מסויימים הם הדבר הכי טוב בשבילו, אבל זו לא האמת. אדם יכול להיות בטוח שהמחנה הפוליטי שלו הוא נופת צופים, וגם זה לא בהכרח האמת.

אני רק עונה קודם כל, שהטענה כאילו אמונה שאנחנו מצדיקים אותה על ידי שיקולים שפלוני עשה חשבון שהם 88%, נניח, לא הופכת את האמונה ואת חיי האמונה לפגומים או לחסרים. והשאלה 'וכי מוסרים את הנפש על 88%' היא לא נכונה, כשאדם מקבל החלטה ומבין שזה הדבר הנכון עבורו, הוא נמצא שם במאה אחוז. כי זו ההחלטה הנכונה. וכשהוא שם, האחוזים כבר לא קיימים.

אלו מעשים שבכל יום, כאשר ישנה דילמה רפואית, האם לבצע ניתוח או לא, ומשקללים את המצב, ורואים שצריכים ללכת על הניתוח כי סיכויי ההצלחה גדולים מאשר האפשרות של הימנעות, אזי זו ההחלטה הנכונה, וזה שאנחנו לא יכולים לדעת הצלחה וודאית, לא משנה את העובדה שחובתינו במאה אחוז ללכת על האפשרות היותר סבירה. ומי שיעשה אחרת הוא רשלן ויתן את הדין. וכך גם בהחלטה צבאית, המסכנת חיי חיילים, אבל ההחלטה הפוכה מביאה סיכון יותר גדול, המפקד חייב במאה אחוזים ללכת על האפשרות היותר סבירה.

האם כוונתי ש'ההוכחות לאמונה הן 88% אבל אפשר לחיות עם זה?' לא, אני רק מתייחס לטענה, כאילו אם בעיניך ההוכחות הן רק יותר סבירות ותו לא, אזי יש בעיה באמונה. לא, אין שום בעיה באמונה כזו.

האמת היא שאני חושב שלהגדיר את שאלת האמונה באחוזים זו טעות, זו השלכה של חשיבה מתמטית שלא רלוונטית לנושא שלנו. אחוזים רלוונטיים במקרה של התפלגות אקראית, מה הסיכוי שאזכה בלוטו. במקרה שמנסים לברר אמת, אמת שקיימת, אנחנו רק רוצים לחשוף אותה. אין משמעות ל'אחוזים', אנחנו צריכים לחתור לאפשרות היותר סבירה, שמסבירה את הממצאים ואת המציאות. אחרי שרואים כי האפשרות הזו היא היותר סבירה והיא היחידה שמסבירה היטב את הממצאים, אזי ברור שמבחינתנו היא האמת. אכן שכל האדם מוגבל וכו', אבל ככל שידינו מגעת – זו האמת. לבחור באפשרות הפחות סבירה, זו בחירה הפוכה מהאמת.

על סמך מה ניתן להוציא אדם להורג באשמת רצח למשל? התשובה, לפי החוק במדינות רבות בזמננו: "להוכיח למעלה מכל ספק סביר". כלומר, שמול הממצאים התומכים בהרשעה, לא נוכל להעלות ספק סביר. אלא רק ספיקות שנחשבים כ'לא סבירים'. על סמך הרשעה כזו, אנו הורגים אדם. הספק ה'לא סביר', אינו בלתי אפשרי, הוא פשוט 'לא סביר', ולכן אנחנו בוחרים להניח שלא התרחש. האם הורגים אדם על סמך משהו שהוא 'לא מאה אחוז'? אין כאן מקום לאחוזים, השתכנענו שהוא הרוצח, מעל לכל ספק סביר, וזה מספיק בכדי לקבל החלטה קשה.

מדור תורני

במחשבה
תחילה

הרב יהושע
ענבל

מאת: הרב אריה לוי, מנכ"ל מרכז 'מענה'

איך להגן על ילד שהולך לרופא

לכך. והנה בימינו חל שינוי לכאורה מבורך. אבל ----- יש כאן מוקש בעייתי מאוד ואני מרגיש מספיק בטוח לשתף אתכם אחרי שקראתם כמה וכמה טורים שלי מעל במה מכובדת זו.

רוב רובם של 'תכני המוגנות' שמתפרסמים כיום הינם העתק הדבק ממידע חיצוני. במקרה הטוב מאנשי מקצוע שאינם חרדיים או בכלל יהודיים. במקרה הגרוע ליקוט טכני מהרשת, לא מסובך.

ואיפה הבעיה? בעיה גדולה מאוד. כל התכנים האלה נרקמו ונכתבו ע"י גורמים שיש להם אפס היכרות עם אורחות החיים של משפחה חרדית, ילד בחיידר, נערה בסמינר, בחור ישיבה, אוירה שכונתית, מוסדות חינוך וכן הלאה.

וכך נוצרה תוצאה מעוותת של "מומחי מוגנות" שמפרסמים את עצמם במרחבי הקהילה החרדית שמעבירים תוכן שאינו מותאם ואף מנוגד לגמרי לאורח החיים של הקהל אליו

היום אני הולך להעניק לכם לכם טיפ מיוחד. כל הורה חייב לדעת אותו, במיוחד מי שילדיו כבר מעל גיל 10.

אבל הרעיון שטמון בו --- חשוב לכל משפחה גם אם אתם הורים לילדים בגיל הרך.

האמת ---- הנקודה שאדבר עליה היא סבירה לחלוטין לא איזה גאונות גדולה ובכל זאת אני מתייחס לזה כאל טיפ מיוחד משום ש"מומחי המוגנות" חולקים על כך.

אסביר במילים קצרות ואז נגיע למסר החשוב.

יש תופעה היום שאי אפשר להתעלם ממנה. עם כל הסיפורים המטרידים שהתפוצצו לנו בפנים בשנים האחרונות בנושאי פגיעות בילדים, צמחה תופעה שלכאורה היא חשובה ונצרכת, שנפוצו בציבור 'הדרכות מוגנות' בווריאציות שונות. הרצאות, כנסים סרטונים וכו'.

וזה בהחלט חשוב, הרי עד לפני כמה שנים הנושא לא דובר ויש מספיק סיבות עקרוניות

מרחב בטוח

איך לגדל
ילדים מוגנים
ולהישאר רגועים

מענה
המרכז להדרכה ויעוץ
ברגישות קהילתית

אז הנה שיתפתי אתכם בטיפ החשוב שלעולם כולנו נקפיד עליו,

לא נשלח אף פעם ילד או ילדה לרופא לבד כל עוד הם ברשותנו, גם לא בגיל 17. הפתרון הרי כל כך פשוט!! רק להגיע יחד איתם. הקדשתי כמה דקות והגנתי על הילד שלי באופן מוחלט.

ולמה זה עומד בסתירה ל"מומחי המוגנות" הלא רלוונטיים שהזכרתי קודם?

כי אחד מהעקרונות הנפוצים ברשימות הכללים שלהם הוא ללמד את הילד את משפט הזהב:

לאף אחד אסור לגעת או להסתכל במקומות הפרטיים בגוף.

חוץ מאבא ואמא כשעוזרים, "או רופא ברשות ההורים".

רופא ברשות ההורים – אאוט!

חג שמח!

אוקי, ולמה סיפרת לי על זה? שאלתי.

כי זה מסר שאני רוצה שתעביר בכל מקום שאתה מגיע, ביקש הרופא. והמשיך -

כשילד או ילדה, נער או נערה נכנסים כאן לחדר, אני יכול לסגור את הדלת ולעשות מה שאני רוצה, כמה שאני רוצה לפי איך שאחליט באותו רגע. ואם אני רוצה חלילה לפגוע בנערה שיושבת כאן בחדר, אף אחד לא יעצור אותי. המשיך הרופא את השיחה המטלטלת.

חוץ מדבר אחד ----- וזה כל משפחה חייבת לדעת. הוא ממש התחנן,

אם הנערה הזו כאן עם אמא או אבא שלה. היא מוגנת הרמטית. הם איתה בחדר וגם אני לא יכול לדרוש להישאר איתה לבד.

אוקי --- אמרתי.

אבל תגיד לי - זה באמת קורה שילדים או בני נוער מגיעים אליך לבד??

בוודאי ובוודאי, הרופא כמעט בכה, דבר שגרתי לגמרי שילדים אפילו בני 10 ומעלה מגיעים אלי לבד.

איך הורים עושים כזה דבר????

מזרימים אותו. אנחנו יונקים את הדברים בהרגשה שהם חשובים ונכונים, ואופס.... זה בכלל לא מסייע למוגנות של הילדים שלנו.

לעיתים אפילו מזיק מאוד!!

אין לי כאן די מקום להתחיל עם דוגמאות אבל אקח את הטיפ החשוב שאני הולך לתת כאן היום - כדוגמא חיה לנקודה הקריטית הזו.

את הדבר הבא לא אני אמרתי, למרות שיצרתי המון תוכן של מוגנות בשנים האחרונות מתוך ידע מקצועי ונסיון של שנים. אני מצטט אותו ישירות מרופא ילדים שראיינתי לצורך הכנת סדרת ההדרכה הדיגיטלית להורים "איך לגדל ילדים מוגנים ולהישאר רגועים" שזכיתי להוציא לאור לאחרונה.

נכנסתי לראיין את הרופא הוא סגר את הדלת ואמר לי כך:

אתה רואה את הדלת הסגורה? תדע שאף אחד לא יכול לפתוח אותה, גם אם המזכירה הראשית של הקופ"ח תדפוק אני יכול לא לפתוח. כי אני מוגן בחסיון רפואי.

להרשמה לפוסט השבועי לקבל ידע וכלים חשובים שלחו בקשת הצטרפות: maanah@maanah.org

ליעוץ דיסקרטי

ניתן לפנות אלי בטל': 02-9993111

יש נקודה מסוימת שתרצו לקבל עליה מידע בטורים הבאים?

מוזמנים לכתוב לי עכשיו: al@maanah.org

בעל עסק זה מה שנשאר לך!?

עבדת קשה, הכנסת כסף,
אבל איכשהו בסוף החודש אתה שוב מופתע:
הכל התפזר בין ספקים, מיסים, בנק ועירייה... ואיפה אתה?

מזמינה אתכם לערב עסקי מיוחד בהנחיית מנהל מחלקת עסקים זאב ויינברגר בו תגלו:

איך להשאיר יותר כסף בקופה

יום חמישי, ט"ז סיוון | 12.6.25 | 20:00
מרכז מסילה, רחוב שטנר 3 ירושלים

← **בואו להרוויח יותר! 02-537-714** →

או שלחו הודעה למספר: **02-5000-475**

או בעמדות 'נדרים פלוס': **מסילה-דרך**

← הערב בעלות סמלית של 50 ₪ • מוגבל ל-50 משתתפים בלבד! →

הפעילות מתקיימת מטעם עמותת הבת "דרך לעסקים נבונים", ע"ר 580506350

מדור
תורני

הלכה ומעשה

הגאון הגדול
ר' יהודה אריה
דינר שליט"א

הליכה לשיעור או שמיעת שיעור

שאלה: יש שתי אפשרויות לשמוע שיעור, בטלפון או ללכת לשמוע שיעור באופן אישי, איזו אפשרות עדיפה?

תשובה:

איתא בגמרא (עירובין י"ג:) מה שרב היה יותר מחברו משום שראה את רבי מאיר מאחוריו, ואילו היה רואה את פניו היה עדיף יותר שנאמר: "והיו עיניך רואות את מוריק". ועי' דרשות הר"ן (דרוש השמיני) מכיון ש"חכמת אדם תאיר פניו", ממילא שופע על התלמיד יותר כשרואה אותו, עי' שם.

וכן מבואר בירושלמי (שקלים פ"ה ה"ב) כיון שהביטו ישראל אחורי משה זכו, כי הרואה צדיק זוכה לחכמה, עי' שם.

וכתב החיד"א (במדבר קדמות, מערכת הצד"י ס"ט) עפ"י הזהור שאם יצייר אדם בדעתו צורת קדושה, כגון שרבי אבא צייר צורת רבו רבי שמעון בן יוחאי, משיג יותר בדרגת התורה, וגם זה ענין שחייב אדם להקביל רבו ברגל, עי' שם

צמיחה כהתפתחות מתמדת

בעולם הטיפול, מדברים הרבה על הצמיחה כהתפתחות מתמדת – תנועה שמתחוללת לא רק ברגע של שינוי דרמטי, אלא דווקא ברגעים היומיומיים, השקטים, שבהם אדם בוחר שוב להיפתח, שוב להקשיב, שוב לקבל.

גם בתורה, מושג ה"קבלה" איננו רגע חד-פעמי.

וכדברי הרה"ק מפיאסצנא הי"ד: "זה ענין של קבלת התורה, כי כבר דברנו שקבלה צריכה להיות תמידית, שתמיד צריכים לקבל חדשות בתורה. בפשטות, לקבל על עצמו שמירה יתירה בכמות ובאיכות ואופן עשייתה. וגם לקבל בכל פעם קדושה יתירה."

קבלת התורה איננה אירוע חד פעמי, אלא היא מהות פנימית שצריכה להתחדש תמיד. קבלה תמידית.

מבחינה רוחנית ונפשית, זהו אחד הביטויים הבהירים ביותר לחיים בריאים: היכולת להישאר בתנועה של קבלה.

כאשר אדם מקבל על עצמו "שמירה יתירה", זהו תהליך טיפולי עמוק – הוא בוחר לקחת אחריות על חייו. לא להיסחף. להיות מודע. להבחין. וכאשר הוא מוסיף לא רק כמות – אלא איכות – הוא מפנה מקום לקדושה פנימית, למרחב של משמעות, ועולה ומתקדש, הלוואי ונזכה...

בברכה

הרב חנניה מנס

מרצה, יועץ רגשי ומנחה הורים בכיר

להערות / הארות - n3201525@gmail.com

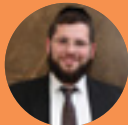
058.320.1525

**מדור
חינוך**

לגדל מהלב

הרב חנניה מנס

חסומים?

הקלה נפשית ופיזית
מהחולה ובני משפחתו
וחסכון של זמן וטרחה
בהסדרת העניינים נוכח
הבירוקרטיה מול
המרכזים הרפואיים,
ביטוח לאומי, חברות
ביטוח פרטיות ועוד

לחצן
החסכונות

**ארגון מסלול נוסף באטרה לתת מענה גם
לכני חסכונות של החולה,**

שלא תמיד יודעים איך וכיצד לעזור לו לקבל את זכויותיו, ואף
במקרים שבני המשפחה יודעים לעשות זאת, לא תמיד יש את הזמן
והיכולת לטפל בזה בשגרת החיים, ולזאת ארגון מסלול נותן מענה
וחסכון של זמן וטרחה גם מבני המשפחה

לחצו כאן

סיוע
במיצוי
זכויות
רפואיות
וכספיות
ועוד

חולה?

**מתמודד עם מחלה ומתקשה להשיג את זכויותיך
הרפואיות והכספיות?**

מסלול איתכם ואתם מסודרים

המסלול שלכם לראש שקט מול המרכזים הרפואיים
וביטוח לאומי ועוד גופים ציבוריים

**ארגון מסלול נוסף באטרה לתת לחולה
הקלה נפשית ופיזית**

בכך שיש מי שיוסדיר וינהל את ענייניו הרפואיים לנוכח הבירוקרטיה המצויה
ולקבל מענה מהיר ומיטבי מהם, וכמו כן, לקבל סיוע במיצוי זכויות כספיות
וזכויות אחרות (כגון תג נכה, פטור מאגרת רישוי רכב ועוד) מביטוח לאומי
ומחברות פרטיות ומעוד גופים ציבוריים

לחצן
החולים

הגשת מסמכים למרכזים רפואיים ושמירתם
בתיק אישי לשימוש בשעות הצורך של
החולה להתקדמותו הרפואית והשגת זכויותיו

סיוע בהשגת הזכויות הכספיות ועוד זכויות
המגיעות לחולה מביטוח לאומי, חברות
ביטוח פרטיות ועוד גופים ציבוריים

ניהול התיק הרפואי של החולה
מול המרכזים הרפואיים ומעקב
אחרי התקדמותו

מינוף בנדל"ן

מינוף בנדלן הוא פשוט וקל אבל טומן בתוכו סיכונים לא מעטים

אחד היתרונות שיש להשקעה בנדל"ן על פני השקעות אחרות בדר"כ, הינה רמת המינוף הקיימת בנדל"ן ואשר ניתן לקחת אותה ביתר קלות. גם בהשקעות בשוק ההון ניתן למנף כפי שכתבנו בשבועות האחרונים, אך בנדל"ן בדר"כ זהו סיפור פשוט וקל יותר.

אני רוצה להתייחס ל-2 צורות קלאסיות, האחת מסורתית שאנו מכירים מעשרות השנים האחרונות. והשניה חדשה יחסית שנוצרה ממבצעי הקבלנים ומ"עסקאות הפריסייל" הרווחות בשנים האחרונות.

המינוף הקלאסי והמסורתי בנדל"ן דורש להביא הון עצמי ראשוני כנדרש ע"פ הדרישות של בנק ישראל, לקחת משכנתא על כל היתרה, כאשר הרציונל הינו לשלם את המשכנתא מהשכירות שתתקבל מהדירה. הרעיון הזה לכשעצמו הוא נכון ועבד בעבר כשמחירי הדירות היו זולים יחסית. נכון שגם מחירי השכירות היו זולים יותר אך היחס שבין מחיר הנכס לבין תשואת השכירות (התשואה הפירותרית) היה בהלימה קרובה יותר. גם מבחינת החזר ההשקעה זה היה כדאי לפחות בחלק מהמקומות. נניח לדוגמה שקנינו נכס ב-700 אלף שקלים והשכרנו אותו ב-4,000 שקלים לחודש. התשואה השנתית ברוטו תעמוד על 6.85%, וזה עוד לפני שלקחנו בחשבון עלייה צפויה ממחיר הנכס שיעלה. גובה התשואה הפירותרית שהתקבל בעבר היה גבוה יחסית

ובמקרים רבים הצדיק את ההשקעה. החישוב הזה היה נכון לתקופות עבר. בשנים האחרונות זה כמעט ולא קיים.

מה שהשתנה זה הזינוק החד במחירי הדירות ולמרות שגם מחיר השכירות עלה, זה לא עלה באותו יחס, רחוק משם. ולכן ככל שהתשואה ההונית עולה זה מגדיל את היחס ביניהם ומוריד את התשואה הפירותרית. כעת זה כבר נהפך למורכב יותר מכיוון שהפרמטר המרכזי שיעמוד לנגד עינינו הינו עלות האשראי. ובמספרים, אם עלות האשראי הינה 6% והתשואה הפירותרית מן הנכס הינה 2.5% אנחנו צריכים שתהיה עלייה בערך הנכס של 3.5% מדי שנה רק כדי להגיע לנקודת איזון ולא להפסיד כסף. רק מכאן ואילך אנחנו נתחיל להרוויח. אז נכון, שבשנים האחרונות בערים רבות התשואה ההונית הייתה הרבה יותר מזה, אך ישנם גם ערים שלא. רק בשבוע האחרון ישבתי עם יהודי שקנה דירה בבאר שבע לפני כ-7 שנים ויחד עם העלויות הנלוות הוא הגיע לסכום של 840 אלף שקלים, וכשהוא בדק כעת את מחיר הדירה הוא יכול למכור אותה בסביבות 740 אלף שקלים. כלומר – בשורה התחתונה למרות שעברו כל כך הרבה שנים הוא הפסיד כסף.

בנוסף, מה שחשוב פה זה גובה המימון בפרט בסביבת אשראי גבוהה כמו התקופה הנוכחית. נתקלתי באנשים שלקחו על דירה שניה 90% מימון, והסיבה הזו גרמה לכל העסק הזה להיות בסימן שאלה. ולכן, לעבוד היום בשיטה המסורתית של מינוף בנדל"ן, בדירות בארץ זה בדרך כלל יהיה פשוט לא משתלם. ונכון שיש מן הקוראים שיגידו מקסימום נחזיק את הדירה עד לסוף חיי המשכנתא. זה נכון,

מדור
צמיחה
כלכלית

מדברים
עסקים

נחום ברוק

מדור צמיחה כלכלית

מדברים
עסקים

נחום ברוק

טוויסט

בדירות אשר חל עליהם חוק המכר, מה שמבטיח ערבות בנקאית ודברים נוספים.

האתגר המרכזי בעסקאות כאלו הינו השלמת הרכישה. ברוב מוחלט של המקרים צריך לדעת להשלים את העסקה, ובעסקאות כאלו מדובר בהרבה מאד כסף. מה שדורש לצלוח משוכה של קבלת משכנתא ועמידה ביכולת ההחזר החודשית. במידה ולא תצליחו לעמוד בזה, זה עלול לגרום למימוש העסקה במחיר נמוך בהרבה ממה שתכננתם ובמקרי קיצון אי יכולת לעמוד בהשלמת העסקה וביטולה, מה שיגרור קנסות מצד הקבלן. נקודה נוספת שחשוב להניח עליה את הדעת הינה היכולת להחזיק בנכס תקופה מסוימת מה שיקל על המכירה במחיר המבוקש, והשלכות על היבטי מיסוי בחלק מהמקרים.

בשורה התחתונה מינוף בנדלן יכול להניב תשואות יפות כשעושים את זה נכון. זה דורש ראייה רחבה של כל התמונה, לגלם את כל העלויות מסביב (תיווך, מיסוי, עלויות משפטיות, עלות אשראי ועוד). ועדיין, כשעושים את זה נכון זה עשוי להביא תשואה גבוהה על ההון העצמי במשך מספר שנים.

אבל בכל השקעה צריכים לבדוק את העלות האלטרנטיבית, כלומר – מה יכולתי לעשות אם הכסף במקום לרכוש את הדירה. ודבר נוסף שצריך ליתן עליו את הדעת, היום בעסקאות כאלו כמעט בכל המקרים ללא יוצא מן הכלל צריך להוציא כסף מדי חודש מן הכיס ולממן את ההשקעה, מה שהופך את הסיפור למורכב הרבה יותר וזה יוצר קושי ממשי בהמשך הן מבחינה מעשית – קשה לממן את זה, והן מבחינה מנטלית – קשה לנו לרוץ למרחקים כל כך ארוכים כשאנחנו לא רואים תשואה ורק צריכים להוציא כסף מן הכיס.

צורת המינוף השניה בנדל"ן שקורית בעיקר בשנים האחרונות הינה מבצעי הפריסייל של הקבלנים. זה כבר נשמע הרבה יותר מבטיח. ניקח לדוגמה דירה שתג המחיר שלה הינו 2 מליון שקלים ותנאי התשלום הינם 20% כעת ו-80% במסירת הדירה. בואו נניח שתאריך המסירה הינו לעוד 5 שנים (זה טווח הזמן פחות או יותר שבמרבית המקרים כדאי להיכנס לעסקאות כאלו אחרת מחיר הדירה כבר יהיה מגולם בדר"כ במחיר הנקוב). בהנחה שמחיר הדירה עלה רק ב-4% מדי שנה ו-20% בהתאמה ב-5 שנים. הרי שמחיר הדירה כיום עומד על 2.4 מליון שקלים. תשואה של 100 אחוז ברוטו על הכסף בתוך מספר שנים. העלות הבסיסית של המינוף היא נמוכה יחסית לרמת המינוף. גם רמת הסיכון הינה נמוכה יחסית מכיוון שמדובר בדרך כלל

אין באמור להוות המלצה להשקעה מסוימת או צורת השקעה. לכל החלטה בעניין השקעות יש להיוועץ עם בעל רשיון כחוק לתגובות והערות ניתן לפנות לנחום ברוק מנהל מקצועי במסילה במייל: nb@mesila.org

לימוד לשבועות

**"מגילה זו אין בה לא טומאה ולא טהרה ולא איסור ולא היתר.
ולמה נכתבה? ללמדך כמה שכר טוב לגומלי חסדים" (רות רבה)**

מגילת רות פותחת בסיפור של אלימלך, שבשעת הרעב והעוני הקשים שתקפו את בית לחם, בחר לרדת למואב עם כל משפחתו. המפרשים מרחיבים על דמותו של אלימלך ומעמיקים את סיפורה של מגילת רות בכך שמדייקים לנו באיזו תחתית מוסרית מסעו התחיל.

"... כך אלימלך מגדולי הדור ומפרנסי הדור היה וכיון שבאו שני רעבון אמר עכשיו יהיו כל ישראל מסובין בקופתן על פתחי וזה בא בקופתו וזה בא בכפיפו, מה עשה עמד וברח מפניהם הדא גרמא ליה שנאמר וילך איש מבית לחם" (ילקוט שמעוני על נ"ח תקצ"ח)

ועוד מוסיף רש"י - "עשיר גדול ופרנס הדור, ויצא מהארץ לחוצה לארץ מפני צרות העין".

אלימלך היה עשיר בדורו והבין שבשעת הרעב יגיעו אליו העניים לבקש עזרה ולכן ירד מבית לחם למואב. בשעת צרה אלימלך דאג אך ורק לעצמו ולממונו, הוא נטש את ביתו, נטש את השבט שלו - בית יהודה ואת האומה שלו - בית ישראל.

לא סתם אלימלך הגיע למואב, שעל שום שלא קיבלו את ישראל בלחם ומים כאשר הם עברו לידם בדרכם לארץ צונו לא להתחתן ולהתערבב עימם לעולם.

מואב הם ההיפך מחסד והכנסת אורחים, וההיפך ה DNA הייחודי של עם ישראל, של אברהם אבינו.

"אֲנִי מְלָאָה הֶלְכָּתִי וְרִיקָם הִשְׁיִבָּנִי ה'" (רות, א, כא)

המשפט הכואב הזה של נעמי מתמצת את הטעות השורשית בה טעה

אלימלך, שביקש לדאוג למלכותו, לכספו ולמעמדו. והגלגל התהפך, הוא ושני בניו מתו, וה' פקד את עמו בבית לחם, ונעמי חוזרת לשם חסרת כל.

כשנעמי חוזרת לבית לחם היא איננה מבקשת יותר מאשר להתקיים. דווקא כשבעלה ובניה מתו וכל רכושה נלקח ממנה, היא הבינה מה זה להיות מלאה באמת. בעוד שאלימלך התייחס לכסף ולממון בתור מטרה ולא בתור אמצעי - נעמי הבינה מהו העיקר, מהי היציבות האמיתית בחיים, מהי המלאות האמיתית בחיים. היא מוחלת על כבודה כאשר חוזרת לבית לחם בתור אישה עניה, אלמנה ואם שכולה, ממנה יצאה בפעם האחרונה כאישה שיכלה לכלכל את כל בני העיר בזמן הרעב ובלבד שתחזור הביתה.

מכאן, מתחיל תהליך של תיקון עולם, ע"י החסד של רות ובהמשך גם של בועז, שלא נשארים אדישים ולו לרגע לסבלם של האחר והולכים לפי המצפון הפנימי שלהם.

מי שמכוונת מאחורי הקלעים, זו נעמי, שמבינה את תפקידה בעולם, פועלת להגשים אותו ובכך גם לתקן את החטא של משפחתה.

רות שמה את רצונותיה האישיים בצד שוב ושוב; היא נשארת לצד חמות בודדה ומבוגרת למרות שזה כנראה ימנע ממנה לבנות את ביתה מחדש, היא מוחלת על כבודה ויוצאת ללקט שיבולים כמו נערה עניה, שוכבת למרגלות בועז בכדי שלנעמי יהיה המשך. באופן די קיצוני, רות עושה בדיוק ההיפך מאלימלך ומעם המוצא שלה.

כך גם בועז, המתואר כ"איש גיבור חיל" - לא על ניצחונו בקרב, אלא במלחמת החיים. על ידי המוסר שלו, היושר, הצניעות והעדינות שמובילים ומתבטאים במעשיו. בועז שם לב מיד לרות, מציע לה מזון ויחס, מגן עליה מההצקות של הנערים המלקטים, מתייחס אליה בעדינות ובצניעות כאשר היא נשכבת למרגלות מיטתו ואף מקיים את מצוות הייבום.

**מדור
צמיחה
כלכלית**

**התנהלות
נכונה**

ארגון
פעמונים

רות ובוועז (וגם נעמי כאשר אמרה באצילותה לכלותיה שלא יבואו איתה ובכך התחשבה ודאגה להן ולהזדמנות שלהן לבנות חיים) מלמדים אותנו כי המלאות היא הבחירה לחיות ולהתמסר לעיקר - למערכות היחסים ולערכים בחיינו. לקיים מערכות יחסים בהן יש הזדהות עם הכאב של האחר, נתינה, חסד, רכות והתמסרות.

כולנו מתהלכים במסע הזה, עסוקים במה ימלא אותנו, מה יהיה טוב עבורנו, מה יביא שמחה לחיינו. פעמים רבות אנו מציבים לעצמנו מטרות מסוימות משום שברור לנו שאם רק יהיה לנו את "זה" - נהיה מלאים. אם רק נגיע לסכום הזה, לחופשה הזאת, לבית הזה - נהיה מאושרים. זה עלול לקרות לנו דווקא במצבים של חוסר ודאות בהם הנפש מבקשת לאחוז במשהו.

המלווים מטעם פעמונים מובילים משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית להבראה הכלכלית. במסגרתה ליווי הם לא אומרים למשפחה "את זה אתם לא צריכים".

אנו מעודדים כל אחד ואחת לחשוב על הערכים והרצונות העיקריים בחיינו, ומתוך זה לבחון מה סדר העדיפויות שלנו, מתי אנחנו קונים מתוך צורך ומתי אנחנו קונים רק מתוך רצון. ואם זה רצון - כדאי להיות מודעים למה משפיע על הרצון שלנו. האם זה לחץ חברתי, האם זה כאב שלא קיבל מענה, האם זאת משוואה שיצרנו לעצמנו בדרכנו אל האושר?

גם קניה מתוך רצון היא בסדר ואפילו טובה, כל עוד היא מבחירה מושכלת ולא מתוך דחף פנימי שאולי נתחרט עליו בהמשך. מתוך ההתבוננות הפנימית והמודעות, נוכל לנהל את הכסף ובאופן כללי את הבחירות שלנו בצורה נכונה יותר שמתכתבת ונותנת מענה אמיתי לערכים ולרצונות העמוקים שלנו.

ובפן הלאומי - עוד צו 8, עוד משפחות מגוייסות, התחושות בעם שונות ומגוונות והמורל הלאומי לא נישאר כפי שהיה בהתחלה. אנו גם רואים סביבנו ניסים גלויים ותעצומות נפש של כל חלקי העם

המדהים שלנו. כאשר המלחמה מתמשכת והתהליכים נמשכים, עלול להיות לנו קשה לצאת מעצמנו שוב ושוב, קשה לשלם את המחירים הרבים לאורך זמן.

ד"ר יעל ציגלר בספרה "רות - מניכור למלוכה", מיטיבה לתאר את המסר העמוק שטמון במגילה:

"רות ובוועז מלמדים אותנו כיצד שני אנשים יכולים לפעול על פי צו מצפונם ובניגוד לניכור החברתי ולאדישות השוררים סביבם. בכך הם פותחים את האפשרות להביא קץ למצב זה של העדר אחריות והעדר תקווה, ולסלול את הדרך לקראת חברה מתפקדת, שבה תוכל האומה להקים בית חזק ומאוחד."

הקריאה במגילה קוראת לכולנו, במלחמה מתמשכת, להמשיך להביט ולחפש סביבנו, מי צריך אותנו - נפשית, פיזית וכלכלית. את הנראים לעין ואת אלו שלא.

"וְיִשְׁלֶמֶן הַוּלִיד אֶת-בֶּעֶז, וּבֶעֶז הַוּלִיד אֶת-עֹבֵד. וְעֹבֵד הַוּלִיד אֶת-יִשָּׁי, וְיִשָּׁי הַוּלִיד אֶת-דָּוִד." (רות ד, כא-כב)

המגילה שהתחילה בתחתית מוסרית, עברה דרך תיקון של ערכי החסד והרעות, מסתיימת בלידת המשיח. אולי זה הדור שלנו, שמוליד את המשיח, שבוחר שוב ושוב לצאת מעצמו, מאזור הנוחות שלו, מהנטייה הטבעית לדאוג לעצמי ולתא המשפחתי שלי. מאות אלפי המילואימניקים ובנות זוגם (וההיפך) שבוחרים לצאת שוב ושוב (שוב!) למילואים. לסכן את חייהם, לערער את היציבות המשפחתית והזוגית, לסכן את העסק ולא לדעת מה יהיה עם הפרנסה שלהם - והכל מתוך צו מצפוני עמוק שמבקש למגר את הרע על כל חלקיו, שמבקש לדאוג לבני עמנו ולהביא את הטוב לעולם.

עשרות אלפי המתנדבים שדואגים למשפחות השכולות, לפצועים, ליתומים, לחיזוק החיילים ומשפחותיהם ועוד ועוד.

מדור
צמיחה
כלכלית

התנהלות
נכונה

ארגון
פעמונים

כשהייתי חייבת להוריד הילוך...

היה שבוע כזה שבו הכול רץ.
פגישות, משימות, לקוחות, ילדים, בית.
כל תחנה דרשה ממני להגיע אליה במאה קמ"ש.
ואני נסעתי. בלי לעצור. בלי לבדוק אם יש לי דלק.

עד שביום חמישי בבוקר הגוף שלי אמר די.
לא ברעש גדול. לא בחולי.
סתם עייפות מהסוג שמרוקנת גם את הרצון.

ישבתי מול המחשב וניסיתי לכתוב.
המילים לא זרמו.
העיניים לא התמקדו.
והלב רק רצה שקט.

והיה לי רגע כזה של מאבק פנימי:
להמשיך בכל זאת? להכריח את עצמי לעבוד?
או לאפשר לעצמי לנוח, רגע, בלי רגשות אשמה?

בחרתי באפשרות השנייה.

שמתי "מחוך למשרד" במייל.
הודעתי ללקוחות שאני דוחה ביומיים.
והלכתי לישון צהריים. באמצע יום עבודה.
והפלא קרה: אף אחד לא נבהל.
העולם המשיך להסתובב.

וכשחזרתי, חזרתי אחרת. עם בהירות, עם מילים, עם נוכחות.
לא תמיד צריך להילחם כדי להתקדם.
לפעמים דווקא העצירה היא זו שמחזירה אותנו למסלול.

והיום תורך:

איך את יודעת שהגוף שלך מאותת לך להוריד הילוך?
האם את מקשיבה לו או דוחפת עוד קצת ועוד קצת, עד שהוא צועק?
(אם את מרגישה שהעסק סוחב אותך במקום שאת תסחבי אותו, אולי
הגיע הזמן להחזיר לעצמך את הקצב. אני פה כדי לעזור לך לעשות את
זה).

ימימה ביסמוט - כתיבה שיווקית וליווי שיווקי לבעלות עסקים

נוכחות כריזמטית ברשת

#מִתְרַגֵּלֶת_אִמָּץ

חסומה?

ימימה ביסמוט

להורדת המזריח לכתובה כריזמטית
והעצמה עסקית, הירשמי

לשווק מתוך חיבור פנימי לעצמך ולייעוד שלך!

עיצוב הבית המארח

ישיבה קטנה ומטבחון לנוחות מירבית. הנושא האחרון שאדבר עליו הוא נושא הפרטיות של בעלי הבית. גם אנשים שמאוד אוהבים לארח, רוצים לשמור על השקט והמקום הפרטי שלהם, ולכן כדאי להרחיק את מיקום חדר השינה מהחלל הציבורי, ולדאוג שיש שירותי אורחים בכניסה או בחלל הציבורי של הבית.

בית המרבה לארח, בין אם לארחות, ובייחוד כשמדובר בלינה, צריך כמה התאמות שיהפכו את פעולת האירוח לקלה, חווייתית ונעימה לכולם. כשמדובר על אירוח לסעודות, יש לשים דגש על מבנה המרחב הציבורי, שיהיה פתוח ונח לתנועה ככל האפשר, גם עבור כמות אנשים הגדולה ממספר בני הבית. סלון המכיל איזור ישיבה ופינת אוכל בחלל אחד פתוח ייצור חווית שהייה גם לשעות ארוכות. לגבי מטבח פתוח – אופן ספייס, הדעות חלוקות: מצד אחד, מטבח המחובר לסלון יוצר זרימה ומקל על פעולות ההגשה והפינוי, מצד שני אנשים הרוצים לשמור על המטבח מוסתר מעיני כל ולהשאיר אותו על כליו ותכולתו מפוזרים ללא בושה, יעדיפו למקם אותו מאחורי קיר.

נקודה חשובה ביותר היא עניין האחסון. בבית מארח צריך למצוא מקום לכסאות נוספים, שולחנות מתקפלים, כלי הגשה גדולים, פלטות שבת נוספות וכו'. האידיאל הוא למצוא מקום שיהיה נגיש ונח, קרוב לאיזור האירוח – מה שימנע את הצורך לסחוב את הציוד בכל פעם ממחסן מרוחק. ניתן לתכנן ארונות קיר עמוקים במסדרון / באיזור החלל הציבורי, או לחילופין איזור סגור במרפסת או בחצר.

במידה ומדובר על אירוח לשינה, כדאי לייעד חדר עבור האורחים. החדר יכול מיטות, ארון או מגירות לאחסון של האורחים, וכאשר ישנה אפשרות ליחידת אירוח פרטית הכוללת שירותים ומקלחת הרי זה משובח. בתכנון מקדים ישנה אפשרות לפעמים לתכנן כניסה פרטית, שמונעת מהאורחים לעבור דרך הבית בכל כניסה או יציאה. כשמדובר ביחידה גדולה ניתן להוסיף פינת

יקי, מימי ושני ילדיהם, עוברים למושב בעמק. במהלך המעבר מתהפכת משאית ההובלה שלהם ורוב חפציהם החיוניים הולכים לאבדון. הם מנסים להתאקלם במקום יישובם החדש ולהתגבר על מחסור הרהיטים. חרף האתגרים, באה שבת.

פרק כז' כל הזרכים

"נס?" אני שואלת ובוחנת את יקי ובחור לא מוכר שידיו תפוסות בשקיות יוטה צבעוניות שמפרסמות את 'הלל מלך הפלאפל' ואת 'דני במבחר דגים'.

"נס גדול" מדגיש יקי ומפריע לי לזהות את הגרפיטי המופיע על השקית שלישית "לאבא שלו" הוא מצביע על הבחור שנראה שבסיטואציה מוחה לו "יש חנות של אוכל תימני והוא שמע שאנחנו חדשים, הוא הלך הביתה במיוחד להביא אוכל שהוא הביא מהחנות לשבת".

"הוא הביא לנו את האוכל שהוא הביא לעצמו?" ניסיתי להבין את המורכבות ושמה: 'מושגי נתינה מושבניקים'.

"הוא כל פעם מביא הרבה ואף אחד לא אוכל כי האוכל של אמא שלי יותר טרי" ה'בן של' התקדם לפני הבית ושאל במעשיות "איפה להניח?"

יקי כיוון אותו למטבח ודודי הלך אחריהם וראיין את הבחור על תחביביו לשעות הפנאי והרגלי האכילה שלו "אתה אוהב גלידה ואוד או פיסטוק?" הצחיק אותו. אותי פחות.

"תהיה בריא" יקי לווה את הבחור החוצה וטפח על כתפו "עזרת לי מאוד. אני לא סומך על העירוב ביישוב אז אם לא היית לוקח לי את השקיות הן היו נשורות אצלכם".

הבחור חיך. ברך בשבת ושלום ובהצלחה והלך לו.

השאיר אותי עם המסקנה שהוא מחונך חרף הסגנון הכל כך שונה. תהיתי אם אתרגל לכך יום אחד.

יקי גרר את השידה החומה שהיוותה את פסגת רהיטנו בסלון, מיקם אותו בחצר ונכנס שנית.

אני התיישבתי על סלע שהיה נח באופן יחסי לחלוטין.

יקי יצא בחברת שתי כריות, הציב אותן סביב השולחן הקסום. נכנס בשלישית, חזר עם מיץ ענבים, גביע וכוסות, החל לזמר למלאכים. אילנות השדה וכוכבי השמיים הצטרפו לזמירתו שהייתה אחת השמחות שזכיתי לשמוע מפיו מאז התחתנו.

"רוצה שאני אוציא את שירה?" הוא שאל שהיטבנו ליבנו על סלטים ולחוחים ממייב תוצרת תימן.

"קר" הידקתי זרועותיי להמחשה "כל עוד היא בשקט, עדיף שתהיה בתוך הבית. ותגיד". נזכרתי בבחור והסיבה לביקורו "יש בעיה עם העירוב? לא אמרת לי ויצאתי עם שירה על הידיים".

"אין בעיה" הוא העמיס על צלחתו תערובת בצבעי אדום- ירוק "הוא לא מאוד מהודר ואני מעדיף להחמיר. בשביל אמא לילדים זה בסדר גמור. תביני" הוא אמר אחרי כמה שניות של שקט מלוות בלעיסות של שמן ופחמימות "כובע וחליפה זו לא הלכה ועירוב בשבת כן. הבנת?"

הנהנתי בראשי למרות שלא הבנתי כלום. האם יקי קיבל קבלה להפסיק להתהדר בכובע וחליפה? הוא החליט להפסיק עם כל סממן מגזרי ולהחמיר בהקפדה על ההלכות?

כל תשובה שעלתה במוחי והייתה אופציה לתשובה טובה נדחתה מיד. אין לי כח לדוש בנושאים מסובכים. טוב לי לשבת על סלע, להסתכל על יקי שבמחווה של רצון טוב, פינה את המנה הראשונה ונערך לחלוקת המנה העיקרית. חוץ מזה,

סיפור
בהמשכים

שרי רובל

נכון לרגע ההוא, לא עניין אותי כלום.

"מימי" צעק קול מעבר לגדר ובעקבותיו נפתח השער "מה המצב איתך?" שובל נחתה על הסלע שלי. ערערה קשות את שווי משקלי "את יכולה לזוז?" היא דחקה אותי. "קצת צפוף לי".

"בדיוק תכננתי לעבור לשבת על הכרית" גלשתי לכרית מושבו של יקי.

"אז הגעתי בזמן" היא סקרה את שולחנו "אין אוכל? את סתם יושבת ומסתכלת?"

"עוד רגע תראי קוסמות. "החלטתי להנות מהרגע במקום להתעצבן עליו" את תראי איך האוכל מגיע".

"יש. יש " היא שילבה ידיים והמתינה בסבלנות. "אני אוהבת לראות אוכל מגיע והכי אוהבת לאכול אוכל שמגיע. איזה נס שהשארתי את הילדים אצל אמא שלי ואני יכולה לאכול פה בשקט"

בעל עסק?

כמה כסף כבר הוצאת על -
פרסום שלא הביא תוצאות?

טוויסט

פרסום וחשיפה במדיה הדיגיטלית

מקסימום תוצאות

במינימום השקעה

להצעת פרסום

טוויסט

קראתם? אהבתם?

נשמח שתכתבו לנו

להערות
והארות

שלכם תמיד
צוות המגזין